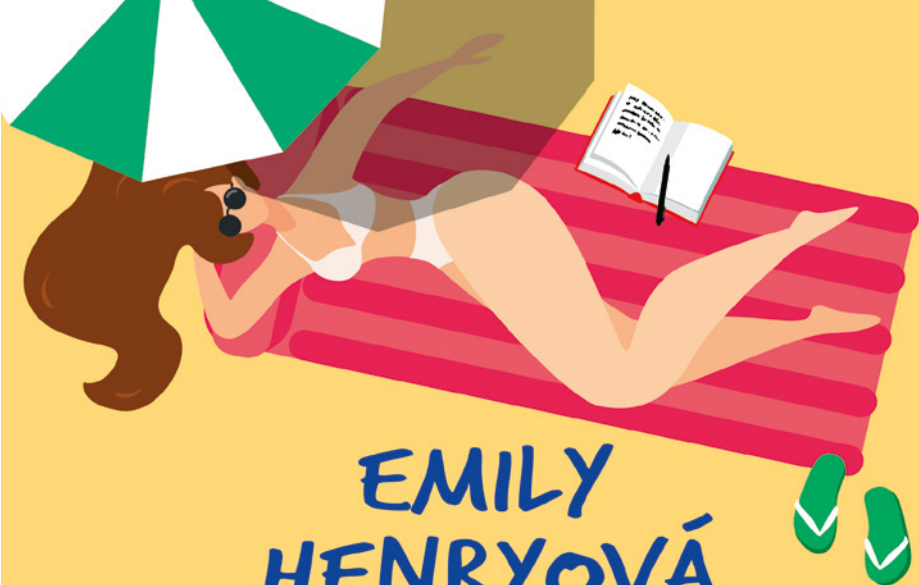

EMILY
HENRYOVÁ

LETNÍ SÁZKA

*Dva spisovatelé, tvůrčí blok,
prázdniny u jezera a romantická
komedie na spadnutí...*

January, autorka románů pro ženy, která právě teď nevěří na lásku a šťastné konce, má přes léto napsat další milostný román, ale vůbec jí to nejde. Uznávaný spisovatel Augustus zrovna prožívá životní i tvůrčí krizi. Dva dávní známí, nyní nečekaně sousedé, spolu uzavřou sázku, která možná změní jejich představy o tom, co šťastný románový konec vlastně znamená.

*„Kniha, která vám vyrazí dech.
Januaryno vyprávění je nespoutané
a náležitě poetické, zasazení na pláž
u malého města okouzující
a romantická linka vás položí
na lopatky.“*

– Booklist

*„Letní sázka je originální, veselá
a plná emocí. Byl někdy pohled
na svět očima milované osoby/rivala
takhle působivý a dojemný? Jestliže
jsou břitké dialogy a sexuální napětí
vaším šálkem kávy, tuhle knihu si
zamilujete.“*

– Sally Thorneová, autorka knihy
Má mě rád, nemá mě rád

„*Letní sázka* je závan čerstvého větru. Za January mi krvácelo srdce a pro Guse bych umřela – vášnivá, chytrá a důvtipná romantická komedie. Nemohla jsem se odtrhnout!“

– Josie Silverová, autorka bestselleru
Den, kdy jsem zahlédla lásku

„V *Letní sázce* Emily Henryové najdete přesně to, co titul slibuje – zábavnou zápletku, rodinná tajemství a vzrušení z lásky, to všechno zasazené na táhlé východní pobřeží Michiganského jezera. Nemůžu se dočkat, s čím Henryová přijde příště.“

– Amy E. Reichertová, autorka knih
The Coincidence of Coconut Cake a *The Optimist's Guide to Letting Go*

„Dojemná a procítěná kniha o lásce, zradě, smutku, selhání a učení se, jak znovu milovat. Hrozně se mi líbilo vyrazit na cestu s Gusem a s January a knihu jsem zavřela s uspokojivým vzdychnutím.“

– Jasmine Guilloryová, autorka knih
The Wedding Date a *The Proposal*

„*Letní sázka* je přesně tak vtipná, okouzlující a emotivní kniha, jakou jsme si vždycky přáli; a k tomu všemu je nečekaným zábleskem citové moudrosti a šibalským společenským komentářem, který zrovna teď potřebujeme. Zamilovala jsem si ji.“

– Julia Whelanová, autorka knihy
Můj oxfordský rok

„Netradiční, svěže současná variace romantického žánru, kterou si čtenáři zamilují.“

– Publishers Weekly

„Procítěný pohled na druhé šance v životě i v lásce.“

– Kirkus Reviews

Emily Henryová

Letní sázka

Emily Henryová

Letní sázka

Přeložila Tereza Libichová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Beach Read © 2020 by Emily Henry

Published by Penguin Random House, USA

Translation © Tereza Libichová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-543-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-542-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-152-6 (print)

*Pro Joeyho:
Mám tě nejradši na celém světě!*

MÁM JEDNU ZÁSADNÍ chybu.

Ráda si představuju, že to tak máme všichni. Nebo aspoň se mi takhle líp píše – všechny hrdiny a hrdinky svých knih obdařím nějakou sebedestruktivní vlastností a pak už se všechno, co se jim přihodí, točí jenom kolem téhle jedné zásadní chyby. Většinou je to prostě nějaký způsob chování, který si člověk osvojí jako ochranu před okolím, jenže problém je, že s tím pak nedokáže přestat, i když už je mu to k ničemu.

Představte si třeba, že jste jako dítě neměli svůj život tak úplně ve svých rukou. Takže abyste se vyhnuli zklamání, naučili jste se, že je lepší nikdy se sami sebe neptat, co vlastně doopravdy chcete. A dlouho to fungovalo. Akorát že zrovna když zjistíte, o co všechno jste celou tu dobu přicházeli, tak už se řítíte šílenou rychlostí ve sportáku po dálnici, krizi středního věku na krku, tašku narvanou dolary a chlápka jménem Stan v kufru.

Možná je vaší zásadní chybou to, že nepoužíváte blinkr.

Nebo možná to, že jste stejně jako já beznadějní romantici. Prostě si nedokážete přestat vymýšlet příběhy.

Především ten o vašem vlastním životě, tak krásně doplněný melodramatickým soundtrackem a nazlátlými paprsky slunce, co prosvítají okýnkem auta.

Všechno to začalo, když mi bylo dvanáct. Rodiče si mě posadili na gauč, aby mi prozradili novinku. Máma se právě poprvé dozvěděla svou diagnózu – podezřelý shluk buněk v levém prsu – a tolikrát mi zopakovala, že si nemám dělat starosti, až jsem měla pocit, že snad dostanu za trest domácí vězení, jestli mě při tom nachytá. Moje máma byla typ člověka, který všechno zvládne, smíšek a optimistka, žádný strašpytel, ale já jsem teda rozhodně poznala, že je vystrašená. Tím pádem jsem byla pěkně vystrašená i já, seděla jsem úplně ztuhlá na gauči a nebyla si vůbec jistá, co mám říct, aby se to celé ještě nezhoršilo.

Ale potom táta (normálně knihomol a domácí povaleč) udělal něco nečekaného. Postavil se, chytil nás za ruce (mámu za jednu, mě za druhou) a řekl: *Víte, jak se zbavíme té špatné nálady? Půjdeme si zatancovat!*

Na předměstí, kde jsme bydleli, nebyly žádné taneční kluby, jenom jedna obyčejná restaurace, kde každý pátek hrála místní kapela staré známé hity, ale máma se rozzářila, jako kdyby jí právě navrhl, že poletíme soukromým tryskáčem na Copacabanu.

Vzala si na sebe smetanově žluté šaty a tepané kovové náušnice, které se s každým pohybem hlavy zablýskly. Táta objednal dvacetiletou skotskou a pro mě dětský koktejl Shirley Temple a na parketu jsme se všichni tři svíjeli a zmítali, dokud se nám netočila hlava. Smáli jsme se a vráželi jeden do druhého. Smáli jsme se tak, až jsme se už neudrželi na nohou, a můj vždycky tak rezervovaný otec zpíval nahlas „Brown Eyed Girl“, jako kdyby se na nás nedíval celý sál.

Když jsme se pak celí vyčerpaní nacpali do auta a ztichlým městem jeli domů, máma s tátou se drželi za ruce

a já si opřela hlavu o okýnko a pozorovala, jak se za okny míhají světla pouličních lamp, říkala jsem si: *Bude to v pořádku. Všechno bude v pořádku.*

V tu chvíli mi došlo, že když vám svět připadá strašlivý a temný, je to láska, co vás roztančí, je to smích, který vám trochu odlehčí od bolesti, a krása, která dokáže porazit strach. A rozhodla jsem se, že v mém životě tyhle tři věci prostě budou. Ne snad proto, abych z toho těžila jenom já sama, ale bude to tak lepší pro mámu a všechny lidi kolem.

V mém příběhu bude mít zkrátka všechno svůj důvod. A všechno bude dokonalé. V mém příběhu se budou odehrávat večere při svíčkách a v pozadí bude tiše hrát nevtravá romantická hudba.

Takže jsem si začala vymýšlet krásný příběh o svém vlastním životě, o osudu a o tom, jak všechno funguje, a když mi bylo osmadvacet, můj příběh byl skutečně dokonalý.

Měla jsem dokonalé rodiče (bez rakoviny), kteří mi volali několikrát týdně, opojeni vínem nebo sebou navzájem. Dokonalého přítele (spontánního, vysokého metr devadesát a hovořícího několika jazyky), který pracoval na jipce a věděl, jak se připravuje kohout na víně. Dokonalý, tak trochu zašlý, ale elegantní byt v Queensu. Dokonalou práci jako spisovatelka romantických knížek (inspirovaných dokonalými rodiči a dokonalým přítelem) pro nakladatelství Sandy Lowe.

Prostě dokonalý život.

Jenže ten příběh jsem si jenom vymyslela, takže když se v zápletkce objevila díra, celý příběh se najednou rozpadl na kousky. Takhle už to s příběhy bývá.

Ted', v devěadvaceti, jsem byla nešťastná, na mizině, napůl bezdomovec, úplně sama a měla jsem namířeno do úžasného domu u jezera, z jehož samotné existence se mi dělalo špatně. Romantizovat si vlastní život mi už

nepomáhalo, ale tahle moje zásadní chyba si pořád ještě hověla vedle mě na sedadle spolujezdce v omlácené kие soul a podle svého vyprávěla všechno, co se zrovna dělo: *January Andrewsová zírала z okýnka auta na vlny jezera rozzlobeně bičující zšeřelé pobřeží. Pokoušela sama sebe přesvědčit, že přijet sem nebyla chyba.*

No tak rozhodně to chyba byla, jenže lepší možnost jsem neměla. Těžko odmítnout nabídku bydlení zadarmo, když je člověk úplně švorc.

Zaparkovala jsem na ulici a vzhledla k fasádě až příliš velkého domu, s naleštěnými okny a pohádkovou verandou, obklopenou štápatými trsy jezerní trávy tančícími ve větru.

Porovнала jsem adresu na GPS s tou, která byla napsaná rukou na klíčence. Bylo to ono, tak teda fajn.

Chvilíčku jsem zaváhala, jako kdybych čekala, že by mě třeba mohl srazit asteroid, který způsobí konec světa dřív, než budu muset vlézt dovnitř. Pak jsem se zhluboka nadechla a vystoupila a přitom zápasila se svým přecpaným kufrem v marné snaze vytáhnout ho ze zadního sedadla společně s kartonovou krabicí plnou ginu.

Odhrnula jsem si tmavé vlasy z očí, abych si mohla pořádně prohlédnout chrpově modrou fasádu se sněhově bílými římsami. *Prostě předstírej, že je to Airbnb.*

Okamžitě mi v hlavě vyskočil imaginární popis z Airbnb stránek: *Půvabný a okouzluující dům na břehu jezera se třemi ložnicemi a třemi koupelnami, který je důkazem, že váš otec byl hajzl a celý váš dosavadní život jedná velká lež.*

Vydala jsem se po schodech zařezávajících se do travou porostlého svahu, ve spáncích mi bušila krev a nohy se mi trásly v předtuše okamžiku, kdy se přede mnou otevře brána pekelná a já se propadnu do hlubin.

Ale vždyť to se vlastně už stalo. Minulej rok. A taky tě to nezabílo, takže tě nezabije ani tohle.

Když jsem vstoupila na verandu, všechny ty nepříjemné tělesné pocity jako by se ještě znásobily: obličej mě brněl, žaludek se mi svíral, po krku mi stékal pot. Opřela jsem si krabici s ginem o bok, a když jsem vsunula klíč do zámku, část mého já si přála, aby se zasekl. Což by z celé téhle záležitosti udělalo důmyslný kanadský žertík, který na nás táta nastražil předtím, než umřel.

Nebo ještě líp, vlastně vůbec neumřel. Najednou by vyskočil zpoza křoví a zakřičel: „Baf! Přece sis *doopravdy* nemyslela, že bych měl nějaký tajnej druhej život, že ne? Nemohla sis přece myslet, že jsem měl ještě jeden *dům* a jinou ženu než tvou matku!“

Klíč se v zámku zlehka otočil. Dveře se otevřely.

Dům byl tichý.

Tělem mi projel záchvěv bolesti. Stejně, jakou jsem cítila každý den od chvíle, kdy mi máma zavolala, že měl táta mrtvici, a kdy jsem ji slyšela vzlyknout ta slova do telefonu. *Je pryč, Janie.*

Ne, tati, nic takovýho mě nenapadlo. Ne že bys tady měl dům. Nebo někde jinde. A pak ta druhá bolest, jako když otáčíte nožem v ráně: Ten táta, kterého jsi znala, stejně nikdy neexistoval.

Takového tátu jsem nikdy *doopravdy* neměla. Stejně jako jsem nikdy neměla svého Jacquese a jeho kohouta na víně.

Byl to jen příběh, který jsem si namlouvala. Odteď to už bude buď ošklivá pravda, nebo nic. Vzchopila jsem se a vkročila dovnitř.

První, co mě napadlo, bylo, že ta ošklivá pravda zas až tak ošklivá není. Hnízdečko lásky mého táty bylo upravené jako jeden velký otevřený prostor: obývací přecházel do veselého, modře vykachlíčkované kuchyně s domácky působícím jídelním koutem, skleněná stěna hned za ním nabízel pohled na tmavě natřenou terasu.

Kdyby tady bydlela máma, všechno by bylo v neutrálních pastelových a uklidňujících odstínech. Bohémsky zařízená místnost, do které jsem vstoupila, byla víc podobná bytu, kde jsme bydleli s Jacquesem, než vkusu mých rodičů. Trochu se mi sevřel žaludek, když jsem si tady tátu představila, mezi všemi těmi věcmi, které by máma nikdy nevybrala: rádoby folklorní ručně malovaný stolek, police na knihy z tmavého dřeva, gauč utopený ve změti polštářů. Po tátovi, jak jsem ho znala já, tady nebylo ani stopy.

V kapse mi zazvonil telefon, a tak jsem položila krabici na mramorovou desku, abych mohla hovor přijmout.

„Haló?“ zaskřehotala jsem slabě.

„Jaký to tam je?“ řekl okamžitě hlas na druhém konci. „Je tam sklep s erotickejma sado maso proprietama?“

„Shadi?“ Bylo mi jasné, kdo volá. Podržela jsem si ramenem telefon u ucha, zatímco jsem druhou rukou odšroubovala víčko jedné z mých lahví ginu a přihnula si na posilněnou.

„Vážně mě znervózňuje, že jsem *jediná*, kdo ti může zavolat a zeptat se na něco takovýho,“ vzdychla Shadi.

„Jsi jedinej člověk, kterej o existenci Milostný chatrče ví,“ namítla jsem.

„Nejsem přece *jediná*, kdo o ní ví,“ opáčila Shadi.

Technicky vzato to byla pravda. Zatímco já se o tátově tajném domě u jezera dozvěděla až před rokem na jeho pohřbu, máma to věděla mnohem déle. „No jo,“ řekla jsem. „Ale seš *jediná*, komu jsem to *řekla*. A vůbec, dej mi chvilku, akorát jsem dorazila.“

„Jako vážně?“ Shadi trochu funěla do telefonu, což znamenalo, že je na cestě na směnu do restaurace. Protože jsme obě měly úplně jinou pracovní dobu, většina našich telefonických hovorů se odehrávala během její cesty do práce.

„Obrazně řečeno,“ upřesnila jsem. „Ve skutečnosti jsem přijela už před deseti minutama, ale až teď začínám mít pocit, že jsem konečně tady.“

„Jak moudrá slova,“ pronesla Shadi. „A hluboká.“

„Pšt,“ okřikla jsem ji. „Snažím se to všechno plně prožít.“

„Hlavně se koukni na ten sklep s erotickejma pomůckama!“ dodala rychle Shadi, jako by se bála, že snad chci zavěsit.

Což jsem nechtěla. Jenom jsem držela u ucha telefon, zadržovala dech a s rozbušeným srdcem si prohlížela tátův druhý život.

A pak, když už jsem sama sebe přesvědčila, že tady by táta svůj čas trávit *přece nemohl*, uviděla jsem viset na zdi něco v rámečku. Byl to výstřížek ze žebříčku nejprodávanějších titulů *New York Times* z doby před třemi lety, úplně stejný, který si pověsil nad krb i u nás doma. A tam bylo moje jméno, na patnáctém místě, úplně dole. A shodou podivných okolností byl o tři místa nade mnou můj rival z vysoké školy Gus (i když teď už si nechal říkat Augustus, protože je přece vážený pán) a jeho debutový román *Zjevení*. Udržel se tam pět týdnů – ne, že bych to nějak počítala (jasně že jsem to počítala!).

„No?“ ozvala se Shadi. „Tak co tam tomu říkáš?“

Otočila jsem se a zaujal mě koberec s mandalou, který visel na zdi nad gaučem.

„Zatím mám pocit, že otec nejspíš hulil trávu.“ Podívala jsem se na okna na druhé straně pokoje, která skoro přesně lícovala s okny souseda – chyba architekta, kterou by ovšem máma při koupi domu nikdy nepřehlídla.

Jenže tohle nebyl její dům, a tak jsem si mohla klidně prohlédnout sousedovu pracovnu s knihovnou od podlahy až ke stropu.

„Páni, třeba to je pěstírna marihuany, a ne hnízdečko lásky!“ zněla Shadi potěšeně. „Měla sis přečíst ten dopis,

January. Celý je to nedorozumění. Táta ti nechal rodinnej podnik a ta ženská byla jeho obchodní partner, žádná milenka.“

Bylo snad něco špatného na tom, že jsem si přála, aby měla pravdu?

Každopádně ten dopis jsem si rozhodně přečíst chtěla. Jenomže jsem pořád čekala na vhodný okamžik a doufala, že ten nejhorší vztek ze mě konečně vyprchá a poslední tátova slova mě dokážou utěšit. Jenže uběhl celý rok a strach obálku otevřít ve mně rostl každým dnem. Bylo tak nefér, že by měl mít poslední slovo a já neměla možnost mu odpovědět. Křičet nebo brečet nebo chtít vědět víc. Až obálku jednou otevřu, už to nikdy nebudu moct vzít zpátky. To už bude konec. Úplně poslední sbohem.

Takže dokud se neodhodlám, obálka s dopisem si bude žít svůj vlastní šťastný (byť trochu osamocený) život na dně krabice s ginem, kterou jsem si s sebou přivezla z Queensu.

„Není to pěstírna,“ řekla jsem Shadi a otevřela posuvné dveře vedoucí na terasu. „Leda že by ta tráva byla ve sklepě.“

„V žádným případě!“ protestovala Shadi. „Ve sklepě jsou erotický pomůcky na sado maso.“

„Co kdybysme můj smutnej život už nechaly na pokoji,“ navrhla jsem. „Co je novýho u tebe?“

„Myslíš Strašidelnej klobouk?“ zeptala se Shadi. Kdyby měla ve svém miniaturním bytečku v Chicagu míň než čtyři spolubydlící, hned bych bydlela s ní. Ne že bych teda byla schopná něco dělat, když jsme byly se Shadi spolu. A moje finanční situace byla příliš zoufalá na to, abych si mohla dovolit nedělat nic. Další knížku jsem musela dokončit v tomhle pekle, kde aspoň nemusím platit nájem. Pak si možná budu moct dovolit svůj vlastní byt – bez Jacquese a čehokoliv, co by mi ho připomínalo.

„Jestli je Strašidelnej klobouk zrovna to, o čem chceš mluvit,“ povzbudila jsem ji, „tak klidně. Vyklop to.“

„Ještě pořád na mě nepromluvil,“ smutně si povzdechla Shadi. „Ale já jakoby *cejtím*, že se na mě dívá, když jsme spolu v kuchyni sami. Protože jsme propojení.“

„Hele a nebojíš se, že nejsi propojená s *tímhle* klukem, kterej nosí předpotopní klobouk, ale spíš s duchem původního majitele klobouku? Co budeš dělat, když zjistíš, že ses zamilovala do ducha?“

„Hm.“ Shadi se na chvíli zamyslela. „Tak to bych si asi musela aktualizovat profil na Tinderu.“

Vítr zčeřil vodu u paty kopce, sfoukl mi hnědé vlny vlasů přes ramena a zapadající slunce všechno prozářilo zlatými paprsky světla, tak jasnými a oslňujícími, až jsem musela přimhouřit oči, abych viděla jeho oranžové a rudé odlesky, které vrhalo na pláž. Kdyby tohle byl jen tak nějaký dům, který jsem si pronajala, tak by to bylo perfektní místo, kde napsat milostný román, který jsem nakladatelství slibovala už měsíce.

Zjistila jsem, že Shadi pořád mluví o Strašidelném klobouku. Jmenoval se Ricky, ale tak jsme mu nikdy neřikaly. O Shadině milostném životě jsme vždycky mluvily v kóddech. Byl tu například ten starší chlápek, který měl úžasnou rybí restauraci (tomu jsme přezdívaly Pán ryb), a potom jeden, kterému jsme říkaly Mark, protože vypadal jako jiný *opravdu slavný* herec Mark, no a teď tu byl tenhle nový kolega, barman, který každý den nosil klobouk, který Shadi nesnášela – a přesto mu nemohla odolat.

Ke konverzaci jsem se vrátila zrovna, když se Shadi ptala: „Víkend kolem čtvrtého července, na Den nezávislosti? Můžu přijet?“

„To je víc jak za měsíc.“ Chtěla jsem protestovat, že to už tady dávno nebudu, ale věděla jsem, že to není pravda. Bude mi trvat minimálně celé léto, než napíšu knížku,

vyklidím dům a oboje prodám, takže budu mít (doufám) zase trochu relativního pohodlí. Ne v New Yorku, ale někde, kde je to levnější.

Představila jsem si, že bych si mohla dovolit bydlet třeba v Duluthu. Máma by tam za mnou na návštěvu nikdy nepřijela, ale v uplynulém roce jsme se tak jako tak moc nenavštěvovaly, teda kromě mé tří denní vánoční návštěvy. Během ní mě vytáhla na čtyři lekce jógy, do tří narvaných fresh barů a na představení *Louskáčka* v hlavní roli s nějakou místní hvězdičkou, o které jsem v životě neslyšela: jako kdyby možnost, že bychom spolu byly jen na vteřinu samy a náhodou se zmínily o tátovi, znamenala hrozbu, že v tu ránu všechno od základu shoří.

Celý život mi všichni moji kamarádi záviděli, jaký jsme spolu měly vztah. Jak často a otevřeně (nebo jsem si to aspoň myslela) jsme spolu mluvily, kolik jsme si spolu užily legrace. Teď jsme si hrály, kdo koho zastihne na telefonu, ale ani jedna z nás se moc nesnažila.

Původně jsem měla dva milující rodiče a přítele, s nímž jsem žila – a nakonec mi zbyla jenom Shadi, nejlepší kamarádka, která ale bydlela trochu moc daleko. Na přestěhování se z New Yorku na pobřeží do North Bearu v Michiganu bylo nejlepší to, že jsem byla blíž Chicagu, kde bydlela.

„Čtvrtého července je za dlouho,“ postěžovala jsem si. „Jsi odsud jenom tři hodiny autem.“

„Jo, a neumím řídit.“

„Tak bys asi měla vrátit řidičák,“ řekla jsem.

„To mi věř, že se nemůžu dočkat, až mu vyprší platnost. Budu se cejtít tak volná! *Nesnáším*, když si lidi myslěj, že umím řídit jenom proto, že na to mám papíry.“

Shadi řídila hrozně. Ječela hrůzou vždycky, když měla odbočit doleva.

„A navíc, víš přece, jak to máme v práci s rozpisem slu-

žeb. Měla jsem štěstí, že mi šéf dovolil vzít si volno na Den nezávislosti. Jak ho znám, nejspíš čeká, že mu ho za to teď vykouřím.“

„Ani nápad. Kuřba je jen za velký svátky. Dlužíš mu tak akorát starý dobrý vyhonění, něco za něco.“

Usrkla jsem další doušek ginu, a když jsem se otočila od okraje terasy zpátky k domu, málem jsem se ginem udusila. Asi tři metry ode mě vykukoval zpoza zahradní židle vršek hnědé kudrnaté hlavy. Potichu jsem se modlila, aby ten člověk spal – a já nemusela strávit celé léto v domě vedle někoho, kdo mě slyšel, jak tady vykřikuju *starý dobrý vyhonění* na celé jezero.

Jako kdyby mi četl myšlenky, narovnal se, vzal si ze stolku lahev piva, napil se a znovu se opřel.

„To je pravda. A klidně bych si mohla nechat gumový rukavice, co používáme na nádobí,“ hihňala se zrovna Shadi. „Každopádně, právě jsem přišla do práce. Ale nezapomeň mi dát vědět, jestli jsi ve sklepě našla drogy nebo kožený propriety.“

Otočila jsem se k sousedově terase zády. „Nepůjdu se tam podívat do té doby, než přijedeš na návštěvu.“

„To od tebe není hezký,“ řekla Shadi.

„Aspoň máš důvod přijet dřív,“ odvětila jsem. „Mám tě ráda.“

„Já tebe víc,“ trumfla mě a zavěsila.

Otočila jsem se zpátky ke kudrnaté hlavě a částečně čekala, že dá nějak najevo, že tam jsem, a částečně jsem přemítala o tom, jestli se vážně musím představit.

V New Yorku jsem svoje sousedy nijak zvlášť dobře neznala, ale tohle byl Michigan a podle tátových historek z dětství na pobřeží v North Bearu jsem očekávala, že budu muset tomuhle chlápku jednou půjčit cukr (poznámka: musím si koupit cukr).

Odkašlala jsem si a nasadila úsměv zvaný „sousedský“.

Muž si znova přihnul piva a já jsem zavolala přes terasu: „Omlouvám se, jestli jsem vás vyrušila!“

Jenom lehce mávl rukou a otočil stránku v knížce, kterou měl na klíně. „Co by mě mělo rušit na tom, že někoho uplácíte starým dobrým vyhoněním?“ pronesl chraplivým znuděným hlasem.

Ušklíbla jsem se a snažila se vymyslet nějakou odpověď – *jakoukoliv*. Ta stará January by věděla, co na to říct, ale moje hlava byla prázdná podobně jako stránka textového editoru, kdykoliv jsem se snažila něco napsat.

No dobře, možná jsem v uplynulém roce žila tak trochu jako poustevník. Možná jsem ani moc netušila, co jsem vlastně celý ten uplynulý rok dělala, protože jsem ho rozhodně nestrávila návštěvami u mámy, ani jsem nenapsala knížku, ani jsem neoslňovala sousedy svým šarmem.

„No víte, já tu teď bydlím,“ zavolala jsem zpátky.

Jako kdyby mi četl myšlenky, jenom bez zájmu mávl rukou a zamumlal: „Řekněte mi, kdybyste potřebovala půjčit cukr.“ Ale zvládl to říct tak, že to znělo jako: *Už nikdy na mě nemluvte, pokud neuvidíte můj dům v plamenech, a i pak radši počkejte na hasiče.*

Tolik tedy ke středozápadní pohostinnosti. To v New Yorku, když jsme se přistěhovali, nám naši sousedé přinesli na uvítanou sušenky (byly samozřejmě bezlepkové a posypané LSD, ale počítalo se hlavně to gesto).

„Nebo kdybyste se potřebovala zeptat, kudy do nejbližšího obchodu s erotickéjma pomůckama,“ dodal Morous.

Cítila jsem, jak se mi červeň hrne do tváří, směs trapnosti a vzteku. Slova ze mě vylétla dřív, než jsem si to stáhla rozmyslet: „Počkám si, až tam vyrazíte vy, a budu se jenom držet v závěsu.“ Zasmál se, takovým překvapeným a obhroublým smíchem, ale pořád se neuráčil otočit a podívat se na mě.

„Moc ráda jsem vás poznala,“ dodala jsem jedovatě, otočila se a spěchala zpátky posuvnými skleněnými dveřmi do bezpečí domu, kde se teď budu muset pravděpodobně schovávat celé léto.

„Lhářko,“ slyšela jsem ho zabručet, než jsem dveře s prásknutím zavřela.

V TU CHVÍLI JSEM SE NECÍTILA na to, abych se pustila do prohlídky zbývajících částí domu, a tak jsem se usadila u stolu s tím, že začnu konečně psát. Jenže jako vždycky na mě z obrazovky počítače vyčítavě zírala prázdná stránka a bez ohledu na můj upřený pohled se zavile odmítala sama od sebe zaplnit písmenky či postavami.

Pokud jde o psaní příběhů se šťastným koncem: dost vám pomůže, když ve šťastné konce sami věříte.

Pokud jde o mě: já v ně věřila – až do dne, kdy měl můj táta pohřeb.

Moji rodiče a vlastně celá moje rodina toho už zažili tolik, ale nějak se nám vždycky podařilo ze všeho vyjít silnější, víc se radovat a mít se rádi ještě víc než předtím. Třeba když jsem byla malá, tak se naši na chvíli rozešli – máma měla najednou pocit, že ztratila kus svého já, a pořád zírala z okna, jako kdyby tam snad mohla uvidět sama sebe a zjistit, co má vlastně dělat dál. Když se táta pak zase nastěhoval zpátky, tancovali spolu po kuchyni a pořád se líbali a drželi za ruce. Nebo když máma dostala poprvé rakovinu a my si po jejím uzdravení dopřáli šíleně drahou

večeři, hodovali jsme, jako bychom byli milionáři, a smáli se tak, až nám předražené víno (a mně limonáda) teklo i nosem – jako kdybychom si to mohli dovolit a půjčka na zaplacení léčby neexistovala. Nebo když se mámě rakovina vrátila a po mastektomii následoval další propůjčený kus života: hodiny keramiky, taneční lekce, jóga, kurzy vaření marocké kuchyně – všechny tyhle aktivity, kterými rodiče vyplňovali svůj diář, jako kdyby se snažili nacpat co nejvíc života do jednoho krátkého časového úseku. Víkendové návštěvy u mě a Jacquese v New Yorku, jízdy metrem, během nichž mě máma prosila, abych už přestala vyprávět nesčetné historky o našich praštěných sousedkách Sharyn a Karyn (ne, že by to bylo tak důležité, ale tyhle dvě nám pravidelně pod dveřmi podstrkávaly letáky o tom, že Země je placatá), protože se bála, že se počůrá smíchy, zatímco táta jedním dechem teorii ploché Země absolutně ztrhal.

Zkouška se šťastným koncem. Soužení se šťastným koncem. Chemoterapie se šťastným koncem. A pak, uprostřed všech šťastných konců, táta najednou nebyl.

Stála jsem jako náměsíčná v předsálí kostela, kam s mámou chodili, dav lidí v černém kolem mi šeptal zbytečná slova útěchy a já si sotva dokázala vybavit, jak jsem se sem dostala: let, cestu na letiště, balení věcí. Vybavovala jsem si jenom, už pomilionté toho dne, že on prostě už *není*.

Máma se zrovna vytratila na záchod, takže jsem byla sama, když jsem ji uviděla – jedinou ženu na pohřbu, kterou jsem neznala. Měla na sobě šedé šaty, kožené sandály a háčkovaný šál přes ramena, bílé vlasy rozcuchané větrem. Dívala se přímo na mě.

Vzápětí se vydala mým směrem a mně se z nějakého důvodu obrátil žaludek. Jako kdyby moje tělo samo tušilo, co přijde. Přítomnost téhle neznámé na tátově pohřbu měla totiž můj život vykojet stejným způsobem jako sama tátova smrt.

Zastavila se přede mnou a váhavě se usmála. Ucítla jsem závan vanilky a slabou vůni citrusů. „Ahoj January,“ vyhrkla a prsty nervózně kroutila třásněmi šálu. „Hodně jsem toho o tobě slyšela.“

Dveře od toalety se otevřely a z nich vyšla máma. Na chvíli se zastavila, na tváři těžko rozluštitelný výraz. *Poznání? Zděšení?*

Evidentně nechtěla, abychom spolu my dvě mluvily. Co to mělo znamenat?

„Jsem dlouholetá kamarádka tvého táty,“ řekla ta žena. „Znamená... *znamenal* pro mě hodně. Zнала jsem ho celý svůj život, skoro. Nějakou dobu jsme byli opravdu blízcí přátelé a – a on o tobě pořád mluvil,“ podotkla s úsměvem, který měl k lehkosti hodně daleko.

„Moc se omlouvám,“ řekla chraptivým hlasem. „Slíbila jsem, že nebudu brečet, ale...“

Měla jsem pocit, jako kdyby do mě někdo strčil a já padala odněkud z výšky, volný pád, který neměl konce.

Dlouholetá kamarádka. Takhle to řekla. Ne *milenka* nebo *přítelkyně*. Ale já to pochopila z toho, jakým způsobem plakala – jako kdybych viděla mámu za zrcadlem, jak brečí na pohřbu. Tvářila se stejně jako já, když jsem si ten den ráno nanášela make-up na kruhy pod očima. Tátova smrt v ní něco navždy zlomila.

Vylovila cosi z kapsy. Obálku, kde bylo načmárané moje jméno, a klíč. Ke klíči byla připevněná cedulka s adresou, napsanou stejným nezaměnitelným rukopisem jako muří nohy na obálce. Tátovým rukopisem.

„Chtěl, abych ti dala tohle,“ řekla. „Je to tvoje.“

Vložila mi obálku do dlaně a chvíli ji podržela ve své. „Je to krásný dům, přímo na břehu Michiganského jezera,“ vyhrkla. „Bude se ti líbit. Vždycky říkal, že by se ti líbil. A ten dopis máš k narozeninám. Tak si ho pak můžeš přečíst. Nebo kdykoliv budeš chtít.“

K narozeninám. Narozeniny jsem měla mít za sedm měsíců. Táta tu na moje narozeniny nebude. Protože je mrtvý.

Zatímco jsme spolu mluvily, máma se probírala z transu a přistoupila k nám s vražedným výrazem. „*Sonyo*,“ zasyčela.

A tak jsem pochopila i ten zbytek.

Že zatímco já jsem netušila vůbec nic, máma věděla všechno.

Zavřela jsem soubor, jako kdyby kliknout na ten malý křížek v rohu znamenalo takhle lehce odstříhnout i vzpomínky. Abych odvedla pozornost od vzpomínek, přečetla jsem si poslední e-mail od Anyi, mé agentky.

Přišel mi před dvěma dny, než jsem odjela z New Yorku, a já pořád hledala trapné výmluvy, proč jeho přečtení odložit. Třeba že musím balit. Nebo se stěhovat. Nebo řídit. Nebo pít hodně vody. Nebo že musím „psát“ (to tedy v hodně velkých uvozovkách). Nebo že se potřebuju opít. A taky hladovět. A dýchat.

Anya měla pověst agentky, která, když přijde na jednání s nakladateli, tak je hodně drsná, ale na spisovatele je samý med, něco jako slečna Dobrotová z *Matyldy* Roalda Dahla říznutá sexy čarodějnicí. Člověk se jí vždycky chtěl hrozně zavděčit, a to jednak kvůli pocitu, že vás ještě nikdy nikdo tak moc nemiloval a neobdivoval jako ona, a taky proto, že vzbuzovala pocit, že kdyby chtěla, tak by na vás na druhou stranu klidně mohla poštvat klubko hadů.

Dopila jsem svůj (toho večera už třetí) gin s tonikem, e-mail otevřela a četla:

„Ahooj, ty moje krásná a zázračná holčičko, andělská umělkyně, ty můj zlatý poklade.

Vím, že v poslední době jsi to OPRAVDU neměla jednoduché, ale znova mi napsali z nakladatelství a vážně by chtěli vědět, jak to vypadá s rukopisem čili jestli to opravdu bude koncem léta hotové. Jako vždycky, jestli potřebuješ, jsem připravená popadnout telefon nebo počítač (nebo klidně i popadnout Pegase za křídla, kdyby to muselo být) a pomoci ti vybrousit zápletku, detaily, zkrátka COKOLIV, co potřebuješ, abychom pomohly tvé krásné knížce na svět! Pět knížek za pět let je laťka nastavená hodně vysoko, což platí pro každého (i pro někoho, kdo má takový talent jako ty), ale na druhou stranu nakladatelství na mě tlačí, takže je nejvyšší čas zatnout zuby a tohle dítě, pokud možno, už přivést na svět.

Pac a pusu

Anya

Zatnout zuby a přivést to dítě na svět. Obávala jsem se, že porodit koncem léta opravdové mimino by bylo snazší než napsat a prodat novou knížku.

Rozhodla jsem se, že když si půjdu lehnout hned, vyskočím ráno z postele o něco dřív a napíšu pěkných pár stránek. Předě dveřmi ložnice v přízemí jsem zaváhala. Těžko totiž říct, v které posteli spal táta s Tou ženskou.

Ocitla jsem se koneckonců v domě důchodcovské rozkoše. Což by mohlo být i vtipné, kdybych ovšem za poslední rok neztratila schopnost čemukoliv se zasmát, a místo toho jsem psala romantické komedie, v nichž jsem nechávala řidiče autobusu usnout za volantem a všechny románové postavy spadnout z útesu.

Vždycky jsem v duchu slyšela Anyu říkat: *To je HROZNĚ zajímavý. Teda, chci říct, že si od tebe přečtu klidně i seznam na nákup a budu se u toho napůl smát a napůl brečet. Ale tohle*

není knížka pro nakladatelství Sandy Lowe. Radši to trochu odlehčí – se zoufalstvím nikam nedojdeš, holka.

Na přespání tady jsem se potřebovala trochu posilnit, a tak jsem si nalila další gin s tonikem a zavřela počítač. V domě začalo být horko a dusno, takže jsem se svlékla do spodního prádla, a než jsem dopila skleničku a plácla sebou na gauč, otevřela jsem nejdřív všechna okna v přízemí.

Gauč byl mnohem pohodlnější, než vypadal. Ta zatracená ženská měla ještě ke všemu dobrý vkus. Řekla jsem si ale, že gauč je moc nízký na to, aby si na něj lehal a zase z něj vstával někdo, kdo má problémy se zády, takže jsem usoudila, že ho asi nepoužívali na SEX.

Ale táta neměl špatná záda vždycky. Když jsem byla malá, brával mě, kdykoliv byl doma, o víkendu s sebou na loď, a co jsem tak měla možnost vidět, plachtění není jen o tom, že se válíte na palubě na sluníčku s rozpaženýma rukama a vítr vám tiskne lehkou větrovku k bokům, ale z devadesáti procent se musíte pořád ohýbat nahoru a dolů a vázat uzly –

Bolest se do mě zaryla s nečekanou intenzitou.

Všechna ta časná rána, strávená na jezeře vzdáleném půl hodiny od nás, bývala jen naše. Obvykle to bylo poté, co se vrátil ze služební cesty. Někdy jsem ani netušila, že se už vrátil, jen jsem se probudila do ještě zšeřelého pokoje, táta mě lechtal na špičce nosu a šeptem zpíval písničku Deana Martina, podle níž jsem dostala své jméno: „It’s June in January, because I’m in love...“ Vždycky jsem vyskočila úplně probuzená, protože jsem věděla, že to znamená, že ten den strávíme na lodi, jen my dva.

Teď jsem si ovšem pomyslela, jestli to náhodou nebyly jen odpustky za víkend strávený s Tou ženskou, a navíc tak měl aspoň čas se připravit na setkání s mámou.

No, asi bych si měla vymyšlení příběhů schovat spíš do své nové knížky. Zkusila jsem to všechno v sobě potlačit a zabořila hlavu do polštáře, až mě spánek konečně spolkl jak velryba Jonáše.

Když jsem se s trhnutím probudila, byla ještě tma, ale pokojem duněla hudba.

Vstala jsem a stále omámená ginem se dopotácela do kuchyně ke stojanu na nože. Sice jsem ještě neslyšela o sériovém vrahovi, který by se své oběti nejdřív snažil probudit písničkou od R.E.M. „Everybody Hurts“, ale vy-loučit jsem to taky nemohla.

V kuchyni se mi zdálo, že se hudba trochu ztišila, a mně došlo, že přichází z opačné strany domu. Od Morouse.

Podívala jsem se na hodiny svítící na displeji trouby. Bylo půl jedné ráno a můj soused pouštěl na plné pecky song, který v romantických filmech zní většinou v okamžiku, kdy hlavní hrdina kráčí osamocen a smuten domů a po tváři mu stékají kapky deště.

Vrhla jsem se o oknu a vyklonila se ven. Morousova okna byla taky otevřená, a tak jsem v osvětlené kuchyni uviděla pěknou řádku lidí, kteří drželi skleničky a kelímky a lahve, hlavy opřené jeden druhému o rameno, ruce navzájem kolem krku a zaníceně zpívali spolu s R.E.M.

Byl to pořádně rozjetej večírek. Morous měl evidentně některé lidi celkem v oblibě, to jenom já mu lezla na nervy. Přiložila jsem dlaně k ústům a zavolala z okna: „PROMIŇTE!“

Zkusila jsem to ještě jednou nebo dvakrát, ale zjevně bez úspěchu, takže jsem okno zase s prásknutím zavřela a prošla celé přízemí a zavřela i ta zbylá. Když jsem s tím byla hotová, pořád to znělo, jako kdyby si R.E.M. stříhli koncert na mém konferenčním stolku.

A pak najednou, na neuvěřitelně úžasnou chvíli to

všechno přestalo a zvuky večírku jako cinkání lahví, smích a útržky konverzace ke mně doléhaly jen vzdáleně.

A pak to začalo zase znovu.

Stejná písnička. Ještě víc nahlas. Panebože. Když jsem si znovu oblíkala tepláky, zvažovala jsem, jaké výhody by mělo zavolat na policii a stěžovat si na rušení nočního klidu. Na jednu stranu bych před Morousem mohla celkem úspěšně předstírat, že jsem policajty nevolala já. (Kdepak já! Já jsem je nezavolala! Jsem jen mladá devětadvacetiletá dívka, žádná zapšklá stará panna, která nenávidí zábavu!) Na druhou stranu, od té doby, co mi umřel táta, bylo pro mě čím dál tím těžší tolerovat byť i malé nepříjemnosti.

Hodila jsem na sebe mikinu s obrázkem pizzy, vyšla ven a rázovala si to přímo k sousedovým dveřím. Než jsem si to stačila rozmyslet, natáhla jsem se ke zvonku. Zaduňel mocným basem dědečkových pendlovek a přehlušil i hudbu, ale zpívání neustalo. Napočítala jsem do deseti a zazvonila znovu. Hlasy linoucí se zevnitř ani nezakolísaly. Jestliže přítomní zvonek slyšeli, prostě ho ignorovali.

Ještě chvíli jsem bušila na dveře, než jsem se musela smířit s tím, že nikdo nejspíš nepřijde, a tak jsem se otočila, že půjdu domů. Do jedný, rozhodla jsem se. Dám jim čas do jedný, než zavolám na policii.

Zdálo se mi, že v domě je hudba slyšet ještě hlasitěji, a navíc se během několika minut poté, co jsem zavřela okna, vzduch v domě proměnil v nesnesitelné lepkavé dusno. Stejně jsem neměla na práci nic lepšího, takže jsem popadla do ruky knížku a namířila si to na terasu. Snažila jsem se nahmatat vypínač u dveří, ale když jsem ho stiskla, nic se nestalo. Žárovky byly prasklé. Skvěle, takže si v jednu hodinu ráno budu číst při světle z mobilu na terase druhého, tajného domu mého táty, no to jsem dopadla! Vyšla jsem ven a ze závanu svěžího větru mi naskočila husí kůže.

Morousova terasa taky tonula ve tmě až na přízračné světlo žárovky, kterou obletovaly omámené můry, což bylo důvodem, proč jsem málem zaječela, když se v té tmě něco pohnulo.

A když říkám málem zaječela, mám samozřejmě na mysli, že jsem *zaječela doopravdy*, a to hodně.

„Kristepane!“ Stín na susedově terase zalapal po dechu a vystřelil z lehátka, kde až doposud seděl. Stínem byl samozřejmě můj soused, který si v poklidu jen tak odpočíval na terase, než jsem ho svým jekotem vydělala k smrti. „Co se děje?“ vyptával se, jako kdyby čekal, že mu sdělím, že po něm lezou škorpióni.

Možná že kdyby vážně lezli, bylo by to celé trochu míň uhozené.

„Ale nic!“ řekla jsem a srdce mi pořád ještě divoce bušilo překvapením. „Nevšimla jsem si vás.“

„Vy jste si mě nevšimla?“ zopakoval a nevěřícně se zasmál. „Vážně? Na mé vlastní terase jste si mě nevšimla?“

Když se to tak vezme, vlastně stále nebyl pořádně vidět. Žárovka visela kousek dál za ním, takže jediné, co z něj bylo vidět, byl velký rozmazaný obrys lidského těla s podivnou svatozáří kolem kudrnatých rozčuchaných vlasů. No, teď už by bylo beztak lepší, kdybych se mu do očí nemusela podívat celé léto.

„A křičíte taky, když vás třeba předjede auto nebo když vidíte lidi, jak sedějí v restauraci? Nechtěla byste si radši všechny ty naše perfektně líčující okna něčím zatemnit, abyste mě náhodou *nezahlídla*, zrovna když budu mít v ruce nůž nebo žiletku?“

Naštvaně jsem založila ruce. Nebo jsem se o to aspoň pokusila. Po vypitím ginu jsem byla pořád lehce omámená a vláčná.

Co jsem chtěla říct – nebo co by nejspíš řekla stará dobrá January –, bylo: *Mohl byste prosím tu hudbu trochu*

ztlumit? No, možná že tahle January by se i trochu hodila do gala, nazula si oblíbené boty a už by zvonila u vchodových dveří s lahví šampaňského, připravená si Morouse získat na svou stranu.

Jenže ve skutečnosti tohle byl třetí nejhorší den mého života a stará January byla pohřbená na smetišti dějin podobně jako Madonna, takže ve skutečnosti jsem řekla: „Mohl byste laskavě ten svůj srdcervoucí soundtrack vypnout?“

Zasmál se a opřel se o zábradlí, lahev piva pořád v ruce. „Máte pocit, že to jsem já, kdo ty písničky pouští?“

„Ne, vypadáte jako někdo, kdo u sebe pořádá večírek, ale přitom sedí o samotě potmě na terase,“ odušila jsem, „jenže když jsem zvonila u dveří, abych vaše kámoše poprosila o totéž, skrz ten kravál vevnitř mě neslyšeli, takže to teď říkám vám.“

Minutu na mě mlčky zíral – nebo jsem si aspoň myslela, že na mě zírá, protože v té tmě jsme jeden druhého vlastně vůbec neviděli.

Nakonec řekl: „Tak hele, budu šťastím bez sebe, až tahle noc skončí a všichni z tohohle baráku vypadnou, ale koneckonců je sobota večer. Je léto a jsme v ulici plný domů, kam lidi jezděj na dovolenou. Takže pokud jsme se nějak záhadně nepřesunuli do dějiště filmu *Tanec zakázán*, nepřipadá mi tak úplně strašlivý pouštět muziku, ať je kolik chce hodin. No a možná, ale opravdu jenom možná byste jako zbrusu nová sousedka, která na terase křičela slovo *vyhonit* tak nahlas, až vyplašila všechny ptáky v okolí, mohla mít trochu pochopení pro jeden ubohý malý večírek, který trvá trochu dýl, než by vám bylo milý.“

Ted jsem na něj pro změnu bez hlesu zírala *já*.

Panebože, vždyť měl pravdu. Byl to morous, ale já vlastně taky. Přece „vitamínové párty“ u Sharyn a Karyn trvaly déle než tohle, a to bývaly většinou přes týden, obvykle

zrovna když Jacques měl druhý den službu na jipce. Někdy jsem na ty večírky dokonce i chodila, tak proč by mi teď mělo vadit jedno sobotní noční karaoke?

A nejhorší bylo, že než jsem stačila vymyslet, co na to říct, celý Morousův dům jako zázrakem ztichl. Přes osvětlené dveře jsem viděla, jak se partička uvnitř loučí, objímá, pokládá skleničky a obléká si bundy.

Hádala jsem se s ním tedy pro nic za nic a teď vedle něj budu muset bydlet celé měsíce. Jestli budu potřebovat cukr, tak mám sakra smůlu.

Chtěla jsem se omluvit za ten komentář o srdceryvné hudbě, nebo aspoň za ty svoje příšerné tepláky. V poslední době byly všechny moje reakce poněkud přehnané a nebylo úplně snadné to vysvětlit někomu, kdo mě vůbec nezná, ale měl zrovna tu smůlu, že se u jedné takové přehnané reakce nachomýtnul.

Představila jsem si sama sebe, jak říkám: *Omlouvám se, nechtěla jsem se proměnit v zapšklou bábu. Jenom mi zrovna umřel táta a já až po jeho smrti zjistila, že měl milenkou a s ní další dům a máma to věděla, ale nikdy mi to neřekla, a ani teď o tom se mnou nechce mluvit, a když jsem se z toho všeho sesypala, můj přítel mi řekl, že už mě nemiluje, a moje kariéra je v troskách a nejlepší kamarádka bydlí hrozně daleko a P.S. tohle je ten výše zmíněný Dům Sexuálních Radovánek a dřív jsem mívala večírky ráda, ale v poslední době nemám ráda vůbec nic, tak prosím omluvte mé chování, přeji vám hezký večer. Děkuji a dobrou noc.*

Místo toho jsem ale pocítila bodavou bolest a v očích mě pálily slzy a jen jsem lítostivě fňukla: „Jsem TAK unavená.“

I když jsem z něj viděla jen obrys, poznala jsem, že ztuhl. Zjistila jsem, že se to lidem stává často, pokud mají co dělat se ženou na pokraji citového kolapsu. V poslední fázi našeho vztahu si Jacques vyvinul jakýsi šestý smysl

a kdykoliv mé emoce hrozily vyvřít na povrch, rozhodl se, že naprosto nezbytně potřebujeme něco koupit, a vyběhl ze dveří.

Můj soused neřekl nic, ale ani nespěchal pryč. Jenom tam tak divně stál a díval se na mě skrz neproniknutelnou tmu. Stáli jsme tam proti sobě asi pět vteřin a čekali, co nastane jako první: jestli se já rozbřečím, nebo on uteče.

Ale pak se najednou znovu rozezněla hudba (Carly Rae Jepsen, kterou mám za jiných okolností moc ráda), což Morouse vylekalo.

Podíval se dozadu skrz skleněné dveře a pak zpátky na mě. Odkášlal si. „Vyhodím je,“ řekl odměřeně, otočil se a zmizel v domě. Jakmile ho ti uvnitř spatřili, přivítali ho sborovým „EVERETTE!“. Chvíli to vypadalo, že mu dají hobla, ale on se naklonil k blondaté dívce, něco na ni křikl a za chvíli hudba umlkla.

Hm. Příště až budu chtít udělat dojem, možná bude lepší přinést sušenky s LSD.

Rande u Pete

DRUHÝ DEN JSEM SE PROBUDILA s třesící hlavou a zprávou od Anyi: Ahoj zlatíčko! Jen jsem se chtěla ujistit, že jsi dostala můj mail o tom, jak jsi úžasná a že knížka musí být hotová do konce léta, jak jsme se o tom bavily.

Tohle byl ten poslední hřebíček do rakve.

Svou první opravdovou kocovinu jsem měla, když mi bylo čtyřiaadvacet, ráno poté, co Anya prodala mou první knížku *Líbej, jak můžeš* do nakladatelství Sandy Lowe. (Jacques tenkrát na oslavu koupil své oblíbené francouzské šampaňské a pili jsme ho přímo z lahve na Brooklynském mostě, kde jsme čekali na východ slunce, protože jsme si mysleli, že je to hrozně romantické.) Když jsem potom bezmocně ležela na podlaze v koupelně, přísahala jsem si, že se příště radši rovnou nabodnu na nůž, než abych si nechala z mozku znovu udělat vajíčko smažící se na saharském slunci.

A přesto! Zase jsem ležela s obličejem zabořeným do ozdobného polštářku s korálky a mozek se mi smažil v lebce jak na pánvičce. Doběhla jsem do koupelny. Zvra-

cet se mi nechtělo, ale doufala jsem, že když budu předstírat, že zvracet potřebuju, obelstím tak vlastní žaludek a zbavím se všeho toho jedu, co ve mně byl.

Padla jsem na kolena před záchodovou mísu a zvedla oči k zarámované fotce na šňůrce, která visela na stěně.

Byli na ní táta a Ta ženská na pláži, na sobě nepromokavé bundy, on ji objímal kolem ramen, vítr jí rozfoukal v té době ještě stále blondaté vlasy, táta měl sotva šedivějící kudrny připlácle k čelu a oba se křenili do objektivu.

A pak mi Všemohoucí provedl další skvělý kousek, možná ne tak vytříbený, ale taky k popukání. Vedle záchodu jsem uviděla stojánek na časopisy, kde byly na výběr přesně tři svazky.

Dva roky starý *Oprah Magazine*. Potom výtisk mé třetí knížky, *Polární záře*. A pak to zatracené *Zjevení* – v pevné vazbě a s třpytivou nálepkou PODEPSÁNO AUTOREM. To mě dostalo.

Naklonila jsem se nad záchodovou mísu a s úlevou se vyzvracela. Pak jsem vstala, vypláchla si pusu a otočila fotku obrázkem ke zdi.

„Už nikdy,“ pronesla jsem nahlas. Jaký je první krok směrem k životu bez kocoviny? Kupříkladu se nestěhovat do domu, který vás k pití vyloženě nutí. Asi bych si měla najít něco jiného, jak se s tím vším vyrovnat. Třeba... vycházky do přírody.

Vrátila jsem se do obýváku, z batohu vylovila kartáček na zuby a vyčistila si je nad kuchyňskou výlevkou. Další krok k tomu, abych mohla dál existovat, bylo dát si kafe.

Kdykoliv jsem psala knížku, trávila jsem většinu času jenom v tepláčkách, takže kromě sbírky celkem stejně odpudivých teplákových exemplářů jsem se na cestu sbalila dost nalahko. Dokonce jsem se i podívala na pár videí od lifestyleových youtuberů o „úsporném šatníku“, v marném pokusu maximalizovat počet „outfitů“, které bych

si mohla vytvořit z jedněch ušitých džínových kraťasů (které jsem většinou nosila, když jsem byla ve stresu a uklízela) a sbírky obnošených triček s obrázky známých celebrit, což byl pozůstatek jisté fáze z doby, kdy mi bylo lehce přes dvacet.

Natáhla jsem si pochmurné černobílé tričko s obrázkem Joni Mitchell, nacpala své alkoholem opuchlé tělo do džínových šortek a nazula si vyšívané kotníčkové boty.

Na boty jsem byla ujetá, ať už to byly levné šunty, nebo drahé a excentrické kousky. Taký se ukázalo, že tahle moje „úchylka“ rozhodně nezapadá do konceptu úsporného šatníku. Vzala jsem si s sebou sice jen čtyři páry, ale pochybovala jsem, že by kdokoliv mohl považovat moje třpytivé tenisky nebo kozačky až nad kolena za „klasický kousek“.

Popadla jsem klíčky od auta a zamířila ven na oslnivé letní slunce, když mezi polštáři na gauči zavrňel telefon. Byla to zpráva od Shadi: Včera jsem si to málem rozdala se Strašidelným kloboukem. A za tím spousty lebek se zkříženými hnáty.

Znovu jsem se vypotácela ven a odpověděla jsem jí: OKAMŽITĚ SE BĚŽ VYZPOVÍDAT.

Když jsem sbíhala ze schodů směrem k autu, snažila jsem se nemyslet na včerejší ponižující střetnutí se sousedem, což ovšem nechalo volný prostor myšlenkám, aby se zatoulaly k tomu, na co jsem myslela jen nerada.

K tátovi. Když jsme si spolu naposledy vyrazili na lodi, jeli jsme k jezeru právě touhle kiou a tam mi řekl, že mi ji dává. Ten den mi taky řekl, že bych se měla přestěhovat do New Yorku. Jacques už tam studoval medicínu a vztah jsme měli jen na dálku, abych mohla být víc s mámou. Táta musel hodně cestovat kvůli „práci“, a i když jsem naprosto věřila svému vymyšlenému příběhu, že naše rodina vždycky všechno přečká, přesto se něco ve mně vzpíralo

nechat mámu úplně samotnou. Jako kdyby moje nepřítomnost mohla vytvořit rakovině místo, aby se vrátila potřeť.

„Bude v pořádku,“ slíbil mi táta, když jsme spolu seděli na tmavém vymrzlém parkovišti.

„Mohlo by se to vrátit,“ namítla jsem. Nechtěla jsem přijít ani o minutu s ní.

„Může se stát cokoli, January.“ Takhle to řekl. „Může se stát něco mámě nebo mně nebo dokonce i tobě, kdykoli. Ale právě teď se nic neděje. Tak jednou udělej taky něco pro sebe, holčičko.“

Možná si myslel, že když se přestěhuju do New Yorku ke svému příteli, bude to něco podobného, jako když si on pořídil se svou milenkou ještě jeden dům. Kvůli mámině chemoterapii jsem nešla na magisterské studium, každý cent, co jsem vydělala, jsem dávala do rodinné pokladny na úhradu účtů za léčbu, a kde byl v tu dobu on? V nepromokavé bundě popíjel na pláži burgundské modré s Tou ženskou?

Tyhle myšlenky jsem zahнала, jen co jsem vklouzla do auta a horká kůže sedaček se mi přilepila ke stehnům; vycouvala jsem ven ze dvorku a stáhla okýnko.

Na konci ulice jsem zabočila doleva, směrem od jezera, a namířila jsem si to do centra města. Voda v zálivu po pravé straně silnice vrhala mihotavé odlesky na přední sklo a v uších mi hučel horký vítr. Na okamžik jsem měla pocit, jako kdyby život kolem mě přestal existovat. Jako bych jen proplouvala kolem skupinky spoře oděných pubertáků u stánku s hot dogy po mé levici, kolem dětí s rodiči stojících ve frontě u krámků se zmrzlinou napravo, kolem hloučku cyklistů mířících zpět k pláži.

Jak jsem projížděla hlavní ulicí, budovy byly pořád blíž a blíž u sebe, až stály bok po boku: malá italská restaurace s terasou porostlou vinnou révou vedle skate shopu,